

Sevgili Zeytin Ağacı

– Hayalayna · 02 Kasım 2024

Sahile uzanan yoldan İğde ağaçlarına
ağlayan bir kadın gibiydi deniz
Med ve Cezir dalgaları içinde yanan Ay
kayıp sevgililer solosu bu mevsimde
Tanrım nefesim ayrılık uluyor dağlarında
gençliğim ağlıyor kız kardeşlerime
sen yoksun ben yokum hiç kimse yok içimde
bir tek Zeytin ağacımdan umutluyum

ölümcül yaralarım olsa da neyleyim
yaşamak zamanla ilgili bir şey değil inanın
bir müddet daha kararana kadar beklemeliyim
kaç cinayetin suç aleti olduğumu bilemeden
kaç kemik kırıldı mezarlarda üstü üstüne biriken
yağın tozun demirin laneti bu dünya
kendinden geçemeyenlerin nefretinden oluşan
kibirli budalalar ordusu doğrusu bu

öyle bir sarmal içinde kaldık ki bilinmez
infazlardan arta kalmış kanlı bir ölüyüm
telaşesinde gönlümün farkına varılamayan

temaşalarda ışıl ışıl bir Őehir yangınına dönmüş
metruk binalardan farksız kadınlar için
avuçlarımdan su içerken gagası kırılan kuşlar
uçup gidiverseler ruhumu da götürüverecek gibiydiler
kalsalar bir ömür seninle kaldığım yerde

babamın öldüğü hafta diktiğim ağacın
evimin boyunu geçtiğini görmek hülasa acıdır
oldum olası uzak kaldığım ellerinden
bir yudum su dahi içemeyen ben şimdi anlıyorum tadını
karga tulumba geçip gidiveren bir ömrün
sonlarına yakın bir zaman sarnıcında biriken
eyvahların etrafında yakılan anıların hatıralarıyla
karardıkça güzelleşen meyvesini zeytinin